

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Lenky Krupičkové a Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **Samohýl group a. s.**, se sídlem Smetanova 1058, Lomnice nad Popelkou, zastoupená JUDr. Miloslavem Noskem, advokátem se sídlem Nádražní 24, Semily, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce – ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 796/44, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 1. 2022, č. j. 31 A 141/2021-42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 18. 12. 2019, č. j. ČOI 162629/19/O100/3000/19/Krá/Št, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí ze dne 14. 10. 2019, č. j. ČOI 127226/19/ 3000/R/N, jímž Inspektorát České obchodní inspekce Jihomoravský a Zlínský (dále též „ČOI“) uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 24 odst. 7 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 15. 7. 2019 (dále též „ZOS“). Žalobkyně se měla přestupku dopustit tím, že dne 7. 1. 2019 v provozovně Zvěrokruh, Wanklovo nám. 1437/4, Blansko, nesprávně účtovala cenu u 1 druhu výrobku (1 ks hračka KONG softies s Catnipem), který byl označen cenou 95,90 Kč, avšak účtován za 137 Kč. Tím porušila právní povinnost uvedenou v § 3 odst. 1 písm. c) ZOS. Za spáchání přestupku byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 20 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II.

[2] Žalobkyně podala proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze, který věc usnesením ze dne 26. 10. 2021, č. j. 9 A 26/2020-25, postoupil Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“). Krajský soud následně žalobu v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Uvedl, že žalobkyně nezpochybňuje spáchání daného skutku, ale závažnost jeho následků a výši uložené pokuty. K závažnosti skutku zdůraznil, že ačkoliv cenový rozdíl činil „pouze“ 41,10 Kč, neznamená to absenci společenské škodlivosti, tedy materiální stránky přestupku. Společenská škodlivost je dána již chybným informováním o ceně, resp. jejím chybným účtováním. Jedná se o přestupek ohrožovací; jeho škodlivost je dána i tehdy, není-li v konečném důsledku poškozen žádný konkrétní spotřebitel. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu dále konstatoval, že konkrétní cenový rozdíl může mít vliv při stanovení výše sankce, nemůže být však určující pro závěr o společenské škodlivosti jednání. Pokud jde o výši uložené pokuty, krajský soud zdůraznil, že soudní přezkum je limitován. K tomu dodal, že pokuta činila pouze 0,4 % z horní hranice zákonné sazby, lze ji tak stěží hodnotit jako zjevně nepřiměřenou. Takto nízká pokuta odpovídá spíše nižší společenské škodlivosti, přičemž krajskému soudu nepřísluší u těchto méně závažných přestupků nahrazovat v otázce procentní výše pokuty správní uvážení. Podstatné je, že správní orgány výši sankce odůvodnily zcela transparentně a dostatečně podrobně. Žalobkyně ani nenamítala pominutí některého zákonného kritéria, spíše srovnávala uloženou pokutu s jinými pokutami. Při tom však nepředestřela všechny rozhodné skutkové okolnosti ve srovnávaných příkladech. Byla-li jí dříve za jiný přestupek uložena pokuta ve výši 7 000 Kč, nesvědčí to ve prospěch závěru, že i nyní měla být uložena pokuta v podobné výši. Recidiva je naopak obecně přítěžující okolností, což správní orgány správně zohlednily. Přiměřenost pokuty nelze hodnotit ani zjednodušeným srovnáním dvou případů založeném na prostém porovnání počtu spáchaných skutků a výši uložených pokut. Ukládání pokut se totiž mimo jiné řídí absorpční zásadou. ČOI reagovala na tuto argumentaci přiléhavě tím, že uvedla jiné příklady, v nichž uložila srovnatelnou pokutu. Vyvrátila tak, že by u ní existovala ustálená praxe v ukládání řádově nižších pokut za srovnatelná pochybení. Závěrem krajský soud nepřisvědčil ani námitce porušení zákazu dvojího přičítání. ČOI nevzala jako přítěžující okolnost samotnou skutečnost, že žalobkyně spáchala přestupek. Hodnotila-li v rámci posouzení závažnosti jednání žalobkyně význam zákonem chráněného zájmu, postupovala v souladu s § 37 a § 38 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „zákon o přestupcích“). Její úvahy o povaze a závažnosti daného přestupku tak neznamenají dvojitě přičítání téže skutečnosti (z hlediska viny a zároveň z hlediska sankce).

III.

[3] Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů, které lze podřadit pod důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Uvedla, že v odvolacím řízení usilovala o posouzení společenské škodlivosti spáchaného přestupku a způsobu, jakým ČOI hodnotila jednotlivé faktory ve správním řízení. Vycházela přitom ze závěrů rozsudku č. j. 4 As 33/2010-103, který se týkal porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Žalovaný podle ní sice uznal, že prvostupňové rozhodnutí obsahuje v souvislosti se závažností přestupku pouze obecné odkazy na ochranu spotřebitele a poctivost prodeje, avšak tyto úvahy označil za jedno z kritérií pro hodnocení přestupků,

pokračování

a to význam zákonem chráněného zájmu. Podle stěžovatelky takový výklad zákona není správný, neboť nestačí pouze citace zákonných pojmů, ale tyto je nutno v konkrétních případech naplnit obsahem, který byl v průběhu projednávání věci zjištěn. Krajský soud měl zkoumat jednotlivé faktory, které správní orgán vedly k uložení sankce v konkrétní výši a zabývat se její přiměřeností s ohledem na konkrétní okolnosti věci. Úvahy krajského soudu týkající se uložení pokuty a neporušení zásady dvojího přičítání jsou proto nesprávné. Krajský soud se dále nevypořádal s poukazem na to, že v době mezi spácháním předchozího projednávajícího přestupku proběhla u stěžovatelky řada kontrol ČOI, aniž by bylo shledáno nějaké porušení právních předpisů. Z hlediska společenské škodlivosti nynějšího přestupku jde o podstatnou skutečnost, která měla být nepochybně hodnocena jako okolnost polehčující. Stěžovatelka proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Podáním ze dne 8. 4. 2022 stěžovatelka kasační stížnost doplnila o příkaz ČOI ze dne 15. 3. 2022, č. j. ČOI 33558/22/3000/P/Mach. K němu uvedla, že ze skutkového stavu a výše uložené pokuty uvedených v příkazu ČOI vyplývá, že správní orgány postupují s naprostou libovůlí a vůbec se neřídí kritérii, která bral v potaz krajský soud v napadeném rozsudku.

IV.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti především odkazuje na své vyjádření k podané žalobě, neboť stěžovatelka své předchozí argumenty opakuje. Význam právem chráněného zájmu je jedním z kritérií pro určení druhu a výměry správního trestu v souladu § 38 ZOS. Zásada zákazu dvojího přičítání tedy rozhodně v řízení před správním orgánem porušena nebyla. Při určení výše pokuty bylo přihlédnuto i k ostatním relevantním okolnostem a uložení pokuta odpovídá závažnosti spáchaného přestupku. Žalovaný proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Stěžovatelka v kasační stížnosti krajskému soudu mimo jiné vytýká, že se v rámci úvah o přiměřenosti uložené pokuty nevypořádal s částí její argumentace, tedy důvod spadající pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud se proto zabýval nejprve touto námitkou. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné.

[9] O nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů se jedná zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Naopak, pokud se správní orgán či soud podstatou námitky řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí

nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky, o nepřezkoumatelnost rozhodnutí se nejedná. Správní orgány a soudy zároveň nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí; takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud (srov. nálezy ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, nebo ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38).

[10] Z uvedeného vyplývá, že rozhodnutí krajského soudu není nepřezkoumatelné, pokud je odpověď na dílčí žalobní námitku alespoň implicitně obsažena ve vypořádání jiné námitky nebo pokud krajský soud postaví proti námitce vlastní ucelenou argumentaci, vedle níž námitka neobstojí. Zbývá dodat, že o nepřezkoumatelnost nejde ani tehdy, pokud je námitka, kterou krajský soud pominul, pro posouzení věci zjevně irelevantní.

[11] Stěžovatelka konkrétně namítá, že se krajský soud nevypořádal s jejím „poukazem“ na to, že v době od předchozího přestupku, který byl u ní zjištěn, do projednávaného přestupku, proběhla řada kontrol ČOI, aniž by bylo shledáno nějaké porušení právních předpisů a že tato podstatná skutečnost měla být hodnocena jako polehčující okolnost. Je pravdou, že se krajský soud nijak výslovně nevěnoval otázce, zda u stěžovatelky proběhly nějaké kontroly ČOI od spáchání posledního přestupku, jaký byl jejich výsledek, a případně zda tato okolnost měla být hodnocena jako polehčující s vlivem na výši uložené pokuty. Nejvyšší správní soud však nespatřuje v postupu krajského soudu jakékoliv opomenutí.

[12] Stěžovatelka se v žalobě stran proběhlých kontrol ze strany ČOI omezila na zcela prostou obecnou zmínku v jedné větě: *„Nelze přehlédnout ani srovnání s příkazem ze dne 30. 4. 2019 z toho hlediska, že nyní nám byla uložena pokuta téměř trojnásobná za věcně i hodnotově skoro totožný přestupek, ačkoli v naší společnosti proběhla řada kontrol ČOI, aniž by nějaké porušení právních předpisů bylo shledáno.“* Toto konstatování přitom nespojila s žádným doprovodným vysvětlením, proč by měla být tato skutečnost samostatně zohledněna a jakým způsobem. Dokonce pak ani v minimální míře tyto kontroly ČOI neindividualizovala. Z citovaného textu není zřejmé nejen to, o jaké kontroly se jednalo, co bylo jejich předmětem, či kolik jich bylo, ale ani to, kdy proběhly a kam tímto poukazem stěžovatelka mířila. Z ničeho tedy nevyplývalo, že by stěžovatelka odkazovala na výsledek kontrol následujících po spáchání posledního shodného přestupku jakožto opomenuté polehčující okolnosti. Také ve správním řízení se stěžovatelka omezila na obecnou zmínku o blíže neupřesněných proběhlých kontrolách ČOI, a to vždy v kontextu námitky, že nynější pokuta je trojnásobně vysoká ve srovnání s pokutou za předchozí shodný přestupek. Stěžovatelka tak v žalobě nepředložila ani elementární argumentaci stran existence konkrétní polehčující okolnosti, kterou by se krajský soud mohl podrobněji zabývat. Zcela obecná zmínka o tom, že u ní (někdy) proběhly nějaké kontroly ze strany ČOI, při nichž nebylo zjištěno porušení právních předpisů, jako samostatný žalobní bod, resp. dílčí námitka, neobstojí. Krajský soud proto nijak nepochybil, pokud se této otázce samostatně blíže nevěnoval a zaměřil se pouze na stěžovatelkou opakované srovnávání nynější výše pokuty s jinými případy. Krom toho se krajský soud podrobně zabýval přiměřeností uložené pokuty a dostatečností správní úvahy ve světle konkrétních žalobních námitek a dospěl k závěru, že správní orgány odůvodnily výši sankce zcela transparentně a dostatečně

pokračování

podrobně. Není úkolem krajského soudu domýšlet za žalobce spekulativně další argumenty či vybírat z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).

[13] Stěžovatelka dále krajskému soudu vytýká, že aproboval správní rozhodnutí, které v rozsahu zdůvodnění výše uložené pokuty nebylo dostatečně individualizováno, obsahovalo pouze obecné odkazy na ochranu spotřebitele a poctivost prodeje, a porušovalo tím současně zákaz dvojího přičítání. Tyto námitky mají v posuzované věci společný základ (zahrnutí úvah o smyslu a účelu právní úpravy do zdůvodnění výše uložené pokuty), a proto se k nim Nejvyšší správní soud i vzhledem k jisté obecnosti uplatněné kasační argumentace vyjádří souhrnně.

[14] Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že přezkoumá-li krajský soud rozhodnutí žalovaného, které pro absenci odůvodnění nebylo přezkoumání vůbec způsobilé, zatíží vadou nepřezkoumatelnosti i své rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91, či ze dne 28. 1. 2009, č. j. 1 As 110/2008-99). Shledal-li by nyní Nejvyšší správní soud, že rozhodnutí žalovaného skutečně nebylo přezkoumání vůbec způsobilé, byl by dán důvod pro zrušení napadeného rozsudku. Stěžovatelka nepřezkoumatelnost odůvodnění výše sankce namítala i v žalobě. Konkrétně namítala, že se ČOI zabývala závažností přestupku, avšak činila tak obecnými odkazy na ochranu spotřebitele a poctivost prodeje, aniž by si uvědomovala, že tyto požadavky jsou právě důvodem, proč existuje přestupek, který je předmětem tohoto řízení, a že se svým postupem dopouští zákazu dvojího přičítání. Krajský soud její námitce nepřisvědčil. Ztotožnil se s žalovaným, že dané úvahy ČOI spadají mezi okolnosti a skutečnosti, k nimž je správní orgán povinen přihlídnout při určování druhu a výměry správního trestu, konkrétně se jedná o úvahy týkající se povahy a závažnosti přestupku ve smyslu § 37 a 38 písm. a) zákona o přestupcích.

[15] Podle § 24 odst. 7 písm. a) ZOS se prodávající dopustí přestupku tím, že *nesplní povinnost poctivého prodeje výrobků nebo poskytování služeb podle § 3*. Podle § 3 odst. 1 písm. c) ZOS je prodávající povinen *prodávat výrobky a poskytovat služby za ceny sjednané v souladu s cenovými předpisy a ceny při prodeji výrobků nebo poskytování služeb správně účtovat; při konečném účtování prodávaných výrobků a poskytovaných služeb v hotovosti se celková částka zaokrouhluje vždy k nejbližší platné nominální hodnotě zákonných peněz v oběhu*.

[16] Podle § 37 písm. a) zákona o přestupcích se při určení druhu správního trestu a jeho výměry přihlédne zejména *k povaze a závažnosti přestupku*. Ta je dle § 38 písm. a) téhož zákona *dána zejména významem zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem porušen nebo ohrožen*.

[17] V posuzované věci byla stěžovatce uložena pokuta ve výši 20 000 Kč za spáchání přestupku podle § 24 odst. 7 písm. a) ZOS. Pokuta byla uložena ve výši 0,4 % horní hranice zákonné sazby, která činí v souladu s § 24 odst. 14 písm. d) ZOS 5 mil. Kč.

[18] ČOI v prvostupňovém rozhodnutí k výši uložené pokuty uvedla, že při určení její výměry přihlédla zejména k povaze a závažnosti přestupku, k významu právem chráněného

zájmu, ke způsobu spáchání přestupku a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán a k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem. Poté k takto vyjmenovaným kritériím jednotlivě vyjádřila své úvahy o výši pokuty. Nejprve ve dvou odstavcích shrnula hlavní smysl přijetí ZOS, postavení spotřebitele jakožto slabší strany a dále vymezila účel povinnosti uložené prodávajícímu v § 3 odst. 1 písm. c) ZOS. Dovodila, že poctivost prodeje je základní povinností prodávajícího a že spotřebitel oprávněně a zcela samozřejmě předpokládá, že jím vybrané zboží bude účtováno za ceny, se kterými byl seznámen v okamžiku nabídky. Dodala, že důležitost chráněného zájmu je vyjádřena i v horní hranici sazby pokuty, kterou lze za případné protiprávní jednání uložit. Na tyto dva odstavce navázala úvahami ohledně konkrétních skutečností, které hodnotila ve prospěch či neprospěch stěžovatelky. V neprospěch stěžovatelky vzala následek spáchání přestupku, tedy cenový rozdíl ve výši 41,10 Kč, který označila za nezanedbatelný vzhledem k označené ceně zboží ve výši 95,90 Kč. Dále vzala v její neprospěch skutečnost, že stěžovatelce byla za porušení stejné právní povinnosti již uložena pokuta příkazem ze dne 30. 4. 2019 ve výši 7 000 Kč, tedy to, že se stěžovatelka dopustila stejného přestupku opakovaně. V této souvislosti odkázala na rozsudek č. j. 4 As 33/2010-103, podle něhož takový postup nepředstavuje „znovusankcionování“ za předchozí přestupky, ale o zvážení, zdali dříve uložené sankce byly dostatečné a účinné k tomu, aby se prodávající napříště zdržel protiprávního jednání a přijal adekvátní opatření vedoucí k odstranění nedostatku. Uzavřela, že to není případ stěžovatelky. Ve prospěch vzala ČOI skutečnost, že stěžovatelka prostřednictvím svých zaměstnanců řádně spolupracovala a napomohla tak efektivnímu a hospodárnému průběhu kontroly. Způsob spáchání přestupku nevzala ani ve prospěch, ani v neprospěch, neboť k přestupku došlo způsobem typickým pro tento druh protiprávního jednání. Další hodnotící kritéria, která by měla vliv na výši uložené pokuty, ČOI neshledala. Shrnuje, že pokutu uložila sice v dolní hranici zákonného rozpětí, avšak tak, aby tato byla znatelná v majetkové sféře stěžovatelky a plnila preventivní, výchovnou i represivní úlohu.

[19] Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s posouzením krajského soudu, že výše pokuty byla dostatečně individualizována s přihlédnutím k okolnostem případu. Stěžovatelka ostatně v žalobě neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, které ČOI měla při rozhodování o výměře pokuty pominout. Toliko svou situaci srovnávala s případem řešeným v rozsudku č. j. 4 As 33/2010-103 a s příkazem ze dne 30. 4. 2019. Na tuto její argumentaci však krajský soud řádně reagoval v bodech 9 až 11 napadeného rozsudku. Vysvětlil především, že s ohledem na aplikaci absorpční zásady neobstojí prosté srovnání založené na jednoduchém matematickém výpočtu a že ČOI vyvrátila rovněž existenci ustálené praxe ukládání řádově nižších pokut za srovnatelná pochybení. Proti tomu stěžovatelka v kasační stížnosti předkládá jen zcela povrchní argumentaci, která vůbec nereaguje na naopak konkrétní vypořádání žalobních námitek krajským soudem.

[20] Ke zpochybnění rozhodnutí krajského soudu totiž nemůže bez dalšího vést neustálé opakování jednoho a téhož obecného argumentu, že ČOI odůvodnila výměru pokuty jen obecnými odkazy na ochranu spotřebitele a poctivost prodeje. Jak plyne z výše provedené rekapitulace správního rozhodnutí, ČOI hodnotila s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem věci taktéž další zákonná kritéria pro stanovení výše pokuty (následek, opakování shodného přestupkového jednání, spolupráci při kontrole, způsob spáchání přestupku). Neuvedla tedy pouze obecnější úvahy ohledně významu zákonem chráněného

pokračování

zájmu, jak mylně namítá stěžovatelka. Ve světle argumentace stěžovatelky proto nelze souhlasit s tím, že by ČOI uloženou pokutu nedostatečně individualizovala.

[21] Již vůbec pak nelze přisvědčit námitce stěžovatelky, že svými úvahami o smyslu právní úpravy a významu zákonem chráněného zájmu ČOI porušila zákaz dvojího přičítání.

[22] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba zásadu zákazu dvojího přičítání chápat tak, že k okolnosti, která je zákonným znakem deliktu, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující nebo přitěžující při ukládání sankce. Jednu a tutéž skutečnost, která je v posuzované věci dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, nelze současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přitěžující (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2006, č. j. 4 As 22/2005-68, ze dne 17. 3. 2010, č. j. 4 Ads 66/2009-101, ze dne 29. 10. 2009, č. j. 6 As 22/2009-84, nebo recentní rozsudky ze dne 26. 1. 2022, č. j. 7 As 87/2020-29, či ze dne 16. 9. 2021, č. j. 7 As 47/2021-38).

[23] Z obsahu obou odstavců, na které stěžovatelka poukazuje, nevyplývá, že by ČOI přihlížela při úvaze o výměře pokuty opakovaně k samotné skutečnosti, že stěžovatelka porušila zákonem stanovené povinnosti. V dané části rozhodnutí se ČOI zabývala hodnocením toho, jaký zákonem chráněný zájem stěžovatelka porušila, respektive ohrozila, nakolik je tento zájem významný (závažný) a zda jednáním stěžovatelky došlo k naplnění materiální stránky přestupku – společenské škodlivosti. V podstatě zde tedy ČOI toliko předestřela své úvahy o významu zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem ohrožen ve smyslu § 38 písm. a) zákona o přestupcích. Jakkoliv zmínila i objekt – zájem chráněný zákonem, tedy znak skutkové podstaty, který je třeba protiprávním jednáním porušit či ohrozit, aby došlo k jejímu naplnění, z odůvodnění jasně plyne, že jej nezohlednila jako okolnost přitěžující či polehčující (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2019, č. j. 2 As 116/2018-51). To je zřejmé rovněž z toho, že přitěžujícím okolnostem se ČOI samostatně věnovala teprve v další části odůvodnění rozhodnutí a u obou označených okolností (opakování jednání a konkrétní následek spáchaného přestupku) výslovně uvedla, že je hodnotila k tíži stěžovatelky.

[24] Závěrem Nejvyšší správní soud sděluje, že nemohl přihlídnout k příkazu ČOI ze dne 15. 3. 2022, č. j. ČOI 33558/22/3000/P/Mach, který stěžovatelka předložila v řízení o kasační stížnosti, neboť podle § 109 odst. 5 s. ř. s. *ke skutečností, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřiblíží*. Nadto správní soudy v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Nutno dodat, že předmětem tohoto řízení je zákonnost rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2019. V jeho rámci se nelze zabývat úvahami, které případně uvedla ČOI v jakémkoliv jiném (pozdějším) rozhodnutí a posuzovat, nakolik byla v tomto rozhodnutí respektována kritéria uvedená krajským soudem. To je otázkou zákonnosti daného pozdějšího rozhodnutí.

[25] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[26] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. října 2023

Tomáš Foltas
předseda senátu